

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. С., 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Пламен Д. Стефанов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Стефанов Въззивно частно
наказателно дело № 20222200600624 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна частна жалба, подадена от адв. С. К., повереник на частния тъжител Ж. Г. С. срещу определение № 1537 от 17.10.2022г. по НЧХД № 1055/2022 г. по описа на Районен съд-Сливен, с което е било прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 250, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 5, т. 2 от НПК.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на определението, нарушения на материалния и процесуалния закон при постановяването му. Според жалбоподателя първият съд неправилно е приел, че 6-месечния срок по чл. 81, ал. 3 от НПК за завеждане на тъжба, е изтекъл. Счита, че срокът започва да тече от получаване на уведомлението от прокуратурата, че не са налице основания за образуване на досъдебно производство. Прави се искане за отмяна на определението и връщане на делото на РС – С. за решаването му по същество.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от повереника на жалбоподателя. Същия представя като доказателство справка от Районна прокуратура С. в която е посочено, че частният тъжител Ж. Г. С. е подал молба за издаване на заверен препис от постановлението за отказ за образуване на досъдебно производство по преписка вх.№ 5614/2021г. по описа на РП-С. на 06.04.2022г. .

Настоящата инстанция установи, че жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК, от лице имащо право и интерес да обжалва. Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

От данните по делото става ясно, че инкриминираното деяние по чл. 130, ал. 1 от НК, е извършено на 08.10.2021 г., която дата и самият тъжител сочи. За това деяние, при което на тъжителя е била нанесена телесна повреда, той писмено за първи път, е

сезирал Районна прокуратура - гр. С., където е била образувана преписка вх.№ 5614/2021г. Проверката по преписката е приключила в РП-С. и с постановление от 05.11.2021г. /л.5/ е бил постановен отказ да се образува досъдебно производство, тъй като се касае за лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК и наказателното преследване за това деяние се възбужда по тѣжба на пострадалия. Постановлението за отказ да се образува досъдебно производство е било получено от жалбоподателя на 18.04.2022г., който факт безспорно се установява от представената пред въззивната инстанция справка от РП С.. На 16.09-2022 г. жалбоподателя е подал тѣжбата в деловодството на Районен съд-С..

За да прекрати наказателното производство по делото първоинстанционният съд е приел, че тѣжбата, въз основа на която е образувано наказателното производство от частен характер пред компетентния първоинстанционен съд, е била подадена от частния тѣжител Ж. Г. С. след изтичане на 6-месечен преклузивен срок, установен по чл. 81, ал. 3 НПК. В подкрепа на този си извод, съда е приел за ирелевантно обстоятелството, че за претендираното престѣпление първоначално е била сезирана Районна прокуратура - гр. С., която с надлежно постановление от 05.11.2021г. е постановила отказ да образува наказателно производство от общ характер, с мотиви, че се касае за престѣпление, преследвано по тѣжба на пострадалия. Посочил е, че тѣжителят е узнал за престѣплението в деня на неговото извършване - 08.10.2021 г. и от тогава започва да тече срока за сезиране с частна тѣжба. Предвид това РС- С. е приел, че срокът е изтекъл на 08. 04. 2021 г., а тѣжбата – депозирана на 16.09.2022г. и с атакуваното определение е прекратил наказателното производство.

Въззивният съд намира този извод за неправилен.

При така установената процесуална ситуация е видно, че тѣжбата е депозирана в срока по чл. 81, ал. 3 НПК, а не след неговото изтичане, както неправилно е приел първоинстанционният съд. Цитираната норма изрично урежда две отделни хипотези, установяващи началната дата на шестмесечния срок за подаване на тѣжбата - от узнаване на престѣплението, или от деня, в който пострадалият е получил съобщение за прекратяване на досъдебното производство, на основание, че престѣплението се преследва по тѣжба на пострадалия. В практиката и теорията не съществуват неясноти при тълкуване на първата хипотеза и нейният смисъл е ясен. Не така стоят нещата по отношение на втората хипотеза на чл. 81, ал. 3 от НПК, която първоинстанционният съд не я е приложил, поради факта, че не е било образувано досъдебно производство, а е постановен отказ за образуване от РП – С. по заявлението на Ж. Г. С. за нанесените му телесни повреди. Вярно е, че в конкретния случай се касае за прокурорски акт за отказ да се образува наказателно производство от общ характер на обсъжданото основание, а не на постановление за прекратяване. Прокуратурата на Република България е сезирана обаче в качеството си на орган на съдебната власт за извършено престѣпно посегателство, в рамките на срока, който преклудира правото на пострадалия да инициира наказателно производство от частен характер. Това е така, защото жалбата, съдържаща описание на инкриминираното престѣпление, макар и адресирана до прокуратурата, а не до съда, е постѣпила в срок в орган на съдебната власт. Макар последният да не е компетентен да се произнася в наказателните производства за престѣпления от частен характер, със самото му сезиране от тѣжителя, срокът се счита спазен - чл. 184 НПК. В редица свои решения Върховния касационен съд приема, че следва да се приема, че със самото сезиране на прокуратурата за извършеното спрямо пострадалия престѣпно посегателство, частният тѣжител спазва срока – ако е за същото деяние от което частният тѣжител се явява пострадал и ако то е извършена в рамките на срока, преклудиращ правото му да инициира образуването на наказателно производство от частен характер.

Настоящият съдебен състав споделя това тълкуване, а именно, че шестмесечният преклузивен срок по чл. 81, ал. 3 от НПК, тече след произнасянето на прокурора, с което той отказва да образува досъдебно производство като приема, че престъплението не е от общ характер. Все пак от гражданите не може да се изискват знания за характера на наказателното дело, което следва да се образува. Достатъчно е те да сезират компетентен орган, който може да прецени дали се касае до престъпление от общ характер или такова, преследвано по реда на частното обвинение / *Решение № 1 от 9.02.2010 г. на ВКС по н. д. № 673/2009 г., НК, II н. о./*.

Предвид горното, първата инстанция неправилно е тълкувала разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НПК приемайки на практика, че тъй като досъдебно производство не е било образувано, времето през което прокуратурата се е произнасяла по преписката, следва да се включи в коментирания срок. В казуса, постановлението на прокурора за отказ да се образува наказателно производство е постановено на 05.11.2021г. г. , на 18.04.2022г. жалбоподателят е бил уведомен за това, а частната тъжба е депозирана в РС – С. на 16.09.2022г., поради което следва да се приеме, че същата е подадена в законовия срок.

По изложените съображения въззивният съд намира, че обжалваното определение следва да бъде отменено, а делото – върнато на първата инстанция, която да го разгледа по същество.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 250, ал. 4, вр. чл. 335, ал. 2 от НПК, настоящият съдебен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Определение № 1537/17.10.2022 г. по НЧХД № 1055/2022 г. по описа на Районен съд С..

Връща делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствени действия.

Решението е окончателно

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____